

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 26. travnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

"I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta" (Mt 28, 20): obećanje koje daje nadu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

"I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta" (Mt 28, 20). Ove posljednje riječi iz Matejeva Evanđelja podsjećaju na proročki navještaj koji nalazimo na početku: "nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog!" (Mt 1, 23; usp. Iz 7, 14). Bog će biti s nama, u sve dane, sve do svršetka svijeta. Isus će hoditi s nama, sve dane, sve do svršetka svijeta. Čitavo je Evanđelje sadržano između te dvije tvrdnje, između riječi koje komuniciraju otajstvo Boga čije ime, čiji identitet je "biti-s": on nije usamljeni Bog, on je Bog-s, posebno s nama, to jest s ljudskim stvorenjem. Naš Bog nije odsutni Bog, zatvoren veoma dalekim nebom; to je naprotiv Bog "silno zaljubljen" u čovjeka, koji tako nježno ljubi da nije sposoban odijeliti se od njega. Mi ljudi smo dobri u prekidanju vezâ i rušenju mostova. Ali on ne. Ako nam se srce ohladi, njegovo uvijek plamti žarom. Naš Bog nas uvijek prati, pa i onda kad na našu nesreću mi zaboravimo njega. Na grebenu koji dijeli nevjeru od vjere, od presudne je važnosti otkriće da nas naš Otac ljubi i prati, da nas nikada neće ostaviti same.

Naš je život jedno putovanje, jedan hod. I oni koje pokreće čisto ljudska nada osjećaju privlačnost obzora, koji ih potiče istraživati svjetove koje još uvijek ne poznaju. Naša je duša putujuća duša. Biblija je puna pripovijesti o putovanjima i putnicima. Abrahamov poziv započinje ovom zapovijeđu: "Idi iz zemlje svoje" (Post 12, 1). I patrijarh napušta taj dio svijeta koji je dobro poznao i koji je bio jedna od kolijevki civilizacije njegova doba. Sve je govorilo u prilog tomu da to putovanje nema smisla. No, Abraham ipak kreće na put. Ne postaje se zrelim muškarcem i ženom ako se ne osjeća privlačnost obzora: one granice između neba i zemlje koja narod putnikâ doziva da prema njoj pođu.

Na svome putovanju u svijetu, čovjek nije nikada sam. Poglavitito se kršćanin nikada ne osjeća napuštenim, jer nam Isus jamči da nas neće čekati tek na kraju našeg dugog putovanja, već da nas prati u svakom od naših dana.

Dokad će trajati Božja briga prema čovjeku? Dokad će Gospodin Isus, koji putuje s nama, dokad će se on brinuti za nas? Odgovor Evanđelja ne ostavlja mjesta sumnji: sve do svršetka svijeta! Proći će nebo, proći će zemlja, bit će izbrisane ljudske nade, ali Božja riječ je veća od svega i neće proći. A On će biti Bog s nama, Bog Isus koji hodi s nama. Neće biti dana našeg života u kojem će se Božje srce prestati brinuti za nas. Ali netko bi mogao reći: "Što to govorite?" Kažem ovo: neće biti dana našeg života u kojem će se Božje srce prestati brinuti za nas. On se brine za nas, i putuje s nama. A zašto to čini? Jednostavno zato što nas ljubi. Jeste li to razumjeli? On nas ljubi! A Bog će sigurno providjeti za sve naše potrebe, neće nas nikada napustiti u vremenu kušnje i tame. Ta sigurnost traži da se ugnijezdi u našu dušu kako se nikada ne bi ugasila. Netko to naziva "Providnost", to jest Božja blizina, Božja ljubav, Božji hod s nama naziva se također "Božja providnost": on provida za naš život.

Nije slučajno da među kršćanskim simbolima za nadu ima jedan meni osobito drag, to je sidro. Ono izražava da naša nada nije prolazna; ne treba je brkati s promjenjivim osjećajem onoga koji želi učiniti ovaj svijet boljim nošen nejasnom težnjom i oslanjajući se isključivo na snagu vlastite volje. Kršćanska nada, naime, ne nalazi svoj korijen u privlačnosti budućnosti, već u sigurnosti onoga što nam je Bog obećao i ostvario u Isusu Kristu. Ako nam je on obećao da nas nikada neće napustiti, ako je početak svakog poziva jedno: "Slijedi me!", kojim nam On jamči da će ostati uvijek pred nama, čemu onda strah? S tim obećanjem, kršćani mogu kročiti posvuda. I prolazeći kroz dijelove ranjenog svijeta, gdje stanje nikako nije dobro, mi smo među onima koji se i ondje nastavljaju nadati. Kaže se u psalmu: " Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom" (*Ps 23, 4*). Upravo tamo gdje se prostire tama treba držati upaljenim svjetlo. Vratimo se sidru. Naša vjera je sidro u nebu. Naš je život usidren u nebu. Što trebamo činiti? Čvrsto se držati za užu: ono je uvijek tamo. I kročimo dalje kroz život jer smo sigurni da naš život ima kao neko sidro na nebu, na onoj obali kojoj ćemo prispjeti.

Zacijelo, ako se budemo uzdali samo u svoje vlastite snage, imat ćemo razloga osjećati se razočaranima i poraženima, jer svijet često pokazuje otpor prema zakonima ljubavi. Mnogo puta više voli zakone egoizma. Ali ako u nama preživi sigurnost da nas Bog nikada ne napušta, da Bog nježno ljubi nas i ovaj svijet, tada se perspektiva odmah mijenja: "Homo viator, spe erectus", govorili su stari. Na tome putu Isusove obećanje: "Ja sam s vama" pomaže nam ostati uspravnima, čvrsto na nogama, s nadom u srcu, uzdajući se da dobri Bog već radi na ostvarivanju onoga što se ljudski gledano čini nemogućim, jer je sidro na nebeskoj obali.

Sveti vjerni Božji narod je narod koji stoji na nogama – "homo viator" – i hodi, ali na nogama, "erectus", i hodi u nadi. I kamo god išao, zna da je Božja ljubav već prije tu bila: nema dijela svijeta koji izmiče pobjedi Krista Uskrsloga. A koja je pobjeda Krista Uskrsloga? To je pobjeda ljubavi. Hvala!
